

Kreativt skrivande

av K.J. Andersson

– Har alla läst allas texter tills idag?

Varför utsätter jag mig för det här? År efter år, vecka ut och vecka in, alla dessa erbarmliga försök till kreativitet. Jag har inte tid att vara barnvakt åt skrivarkurser, jag har riktig prosa att skriva. Det enda de ger mig är en litterära nollpunkt, ett lågvattenmärke som påminner mig om hur fantastiskt det jag själv skriver är. Och det betalar hyran. Men när jag blir klar med mitt manuskript kan jag sluta upp med detta mordiskt tråkiga skådespel. Det påklustrade leendet som jag hatar så innerligt, krumbuktandet av formuleringar för att hitta något att säga om varje text som inte sågar den totalt. Att de inte genomskådat mina floskler än är bara ett tecken på hur lite man kan förvänta sig av dem.

– Överst i min hög ligger Monikas text. Fredrik, du kan väl börja, så går vi varvet runt innan jag avslutar.

Monikas kinder rodnar, hon sänker blicken och antecknar frenetiskt allt de andra ordbajsar ur sig. Under hennes löst sittande jumper kan man anar hur hennes bröst rör sig i takt med pennan. De ser så välkomnande ut, de bara väntar på mina händer som försiktigt glider in under tröjan och varsamt kupar sig runt de mjuka härligheterna. Hennes läppar formar sig kring de hårda vokalerna, andhämtningen blir tung och blicken fjärran. Jag går på upptäcktsfärd under hennes kläder, mina fingertoppar kittlas av den sammetslena huden. Händerna känner sig fram och tar för sig av det de hittar. Själv är hon oförmögen till rörelse under min beröringshypnos. Hon bara öppnar upp sin kropp för att låta mig komma åt alla hennes känsliga punkter.

– Jag håller med om det mesta som har sagts.

Har jag ens läst den här texten, eller bara ritat snoppar i marginalerna? *Vardagens mardrömmar* – herregud vad pretentiöst.

– Titeln sammanfattar det hela väldigt bra. Det är fint flyt i texten. Några stav- och syftningsfel, men de fixar du efter några genomskrivningar.

Om du vet vad en genomskrivning är, har du ens läst vad du skrivit?

– Vi fortsätter med Benjamins text. Camilla, du kan väl börja, så hinner Monika bli klar med sina anteckningar.

Benjamins ögon är fastnaglade på Camilla. Blicken är intensiv, krävande. Dressmanskjortan spänner över hans bröst och armar. Starka armar som håller om mig medan hans grova händer bryskt sliter av mina kläder. Händer som håller mig fast som i ett skruvstäd, fångad, fjättrad, trots att flykt är fjärran från mina tankar. Med läppar, tunga och lem tar han för sig av min darrande kropp. Hans riviga skäggstubb skapar rodnader som dröjer sig kvar i flera dagar – en påminnelse om vår lek, om hans frustande kropp, tänd av testosteron och åtrå. En naturkraft vars överflödande lustar bara kan stillas av min lekamen.

– Det märks att du vägt varje ord på silvervåg.

Synd bara att du inte brytt dig ett skvatt om vikterna och kastat dem huller om buller på pappret.

– Din poesi tar plats och kräver att läsaren ger den ordentligt med tid, det är inget man slarvar förbi. Har du funderat på ordningen dikterna kommer i? Det avgör hur de uppfattas, hur flytet är mellan dem. Vad säger ni, vi hinner med Lisas text innan rasten va? Matilda kan kanske börja? Du har inte läst den? Det var ju synd, Lena kanske kan? Så bra!

Lisa skäms inte för sin kropp, även om den är lite rundlagd. Det putar både här och där, men det är skillnad på vad som är tillfredsställande för handen och ögat. Vi blygs först för vår nakenhet, men så fort våra kroppar möts smälter de samman som vore de en enhet, oskiljbart var den ena börjar och den andra slutar. En varm omfamning, fuktig av svett och ymnigt flödande kärleksvätskor. Världen faller undan för våra fötter, hon och jag är de enda som existerar. Erogena zoner spelar inte någon roll, varje hudcell har upphöjts till hittills okända höjder. Tiden står stilla, den betyder inte något när vi går upp i varandra tills våra skälvande kroppar brister i en okontrollerbar orgasm.

– Din text får mig att tänka, den skapar frågor som kräver svar.

Frågor som om du fortfarande är i dina tidiga tonår, varför allt måste vara så mörkt och vad det är för patologiskt fel du har som tvingar dig att hela tiden ta livet av dina karaktärer? Chocka oss, låt någon överleva en endaste gång!

– Du målar upp bilder med din text, bilder som man märker betyder mycket för dig. Men fyller det sista stycket någon funktion egentligen? Du kan ju fundera på det. Nej, nu ser jag att det blivit dags för rast. Ska vi säga att vi ses här igen halv nio?

Gud vad jag är sugen på ett wienerbröd.